

8 septembrie: Pomenirea Nașterii Maicii Domnului

Cu toate că Sfânta Fecioară s-a născut din părinți cu frică de Dumnezeu și cu viață sfântă, iar un înger a vestit nașterea ei, totuși ea s-a născut cu păcatul strămoșesc, cu care se nasc toți oamenii. Numai Domnul nostru Iisus Hristos s-a născut fără de păcat strămoșesc, pentru că El a fost zămislit în pântecul Fecioarei fără poftă și sămânță bărbătească, prin pogorârea și umbrirea Sfântului Duh, El fiind Fiul lui Dumnezeu (Luca 1,35). În momentul zămislirii lui Iisus Hristos, Fecioara Maria s-a curățit de păcatul strămoșesc, pentru că Fiul lui Dumnezeu nu se putea naște din cineva care era întinat de păcat. Nimeni în afara Domnului Hristos nu s-a putut naște fără păcat strămoșesc, pentru că prin aceasta s-ar putea mântui fără Hristos sau în afara Lui, ceea ce este imposibil, pentru că „întru nimeni altul nu este mântuirea, căci nu este sub cer nici un alt nume, dat între oameni, în care trebuie să ne mântuim noi” (Fapte 4,12), „pentru că Tatăl a trimis pe Fiul, Mântuitor al lumii” (I Ioan 4,14). De mică Fecioara Maria s-a dovedit a fi un copil cu totul deosebit, fiind foarte cuminte, petrecându-și timpul în rugăciune și ascultare desăvârșită de poruncile lui Dumnezeu și de părinții ei. La vârsta de trei ani Sfânta Fecioară a fost dusă la templul din Ierusalim, unde a fost închinată Domnului, conform promisiunii făcute de părinții ei îngerului.

Prin nașterea Sfintei Fecioare Maria încep să se ivească zorii mântuirii, iar plinirea vremii se apropie.

Fecioara Maria și-a dedicat întreaga viață lui Dumnezeu, încât nu a avut păcate personale, tot gândul fiindu-i înălțat numai la Domnul, de aceea Fiul lui Dumnezeu s-a întrupat din pântecul ei preacurat, ea fiind cea mai sfântă femeie care a trăit vreodată pe pământ. Dacă inițiativa întrupării îi aparține lui Dumnezeu, Sfânta Fecioară Maria este vasul ales pe care omenirea i l-a pregătit și oferit Fiului lui Dumnezeu pentru întrupare, este răspunsul dat de întreaga umanitate la chemarea lui Dumnezeu de a conlucra la mântuire. Iisus Hristos numai pentru că avea pe Dumnezeu ca Tată din veci, s-a putut face și Fiu al unei Maici omenești Fecioară. Numai fiindcă era Fiu al unui Tată ceresc, n-avea nevoie de un tată pământesc, sau s-a putut face fiu omenesc al unei Maici Fecioară și, ca atare, ne-a putut mântui.

Paternității Tatălui din sfera divină îi corespunde maternitatea Născătoarei de Dumnezeu în sfera omenească. Dacă Sfântul Duh întruchipează sfințenia divină, Fecioara Maria întruchipează sfințenia umană. Este mare sărbătoarea de astăzi, fiind unul dintre ultimele momente prin care Dumnezeu pregătește lumea pentru primirea Mântuitorului ei.

Nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeu nostru și dezlegând blestemul, a dat binecuvântare și stricând moartea, ne-a dăruit nouă viață veșnică.

(Troparul Nașterii Maicii Domnului)

Să îi avem ca exemple vrednice de urmat pe Ioachim și Ana, care au fost oameni sfinți și nu au încetat niciodată să-L roage pe Dumnezeu să-i binecuvinteze cu un copil, atunci când nimeni nu mai credea că acest lucru este posibil, „pentru că cele ce sunt cu neputință la oameni, sunt cu putință la Dumnezeu” (Luca 18,27).

Să o avem neîncetat de model pe Maica Domnului, care din leagăn până la adormirea ei a trăit în feciorie și sfințenie, dedicându-și întreaga viață lui Dumnezeu și slujirii aproapelui și să o luăm întotdeauna de mijlocitoare pe lângă Fiul ei, pentru că mult poate rugăciunea Maicii Sfinte pentru împlânzirea Stăpânului. Amin.

(Sf. Petroniu de la Podromu (Florea), Aleșii lui Dumnezeu)